Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. RICHARD DE LA TOUR
представено на 28 октомври 2021 година [1]

Дело C-275/20

Европейска комисия
срещу

Съвет на Европейския съюз

„Жалба за отмяна — Решение (ЕС) 2020/470 — Продължаване на срока на действие на правото, предоставяно за съвместно продуцирани аудио-визуални творби, както е предвидено в член 5 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата към Споразумението за свободна търговия между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Република Корея, от друга страна — Процесуалноправно основание — Член 218, параграф 7 ДФЕС — Приложима процедура и приложимо правило за гласуване“

I. Въведение

1. С жалбата си Европейската комисия иска отмяната на Решение (ЕС) 2020/470 на Съвета от 25 март 2020 година за продължаване на срока на действие на правото, предоставяно за съвместно продуцирани аудио-визуални творби, както е предвидено в член 5 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата към Споразумението за свободна търговия между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Република Корея, от друга страна [2].

2. В този протокол се установява рамка на сътрудничество между страните с цел улесняване на обмена по отношение на културните дейности, продукти и услуги, включително и в аудио-визуалния сектор, както и за подобряване на условията за този обмен. В посочения протокол страните са се съгласили да предоставят правото съвместните аудио-визуални продукции между продуценти от Съюза и Република Корея да се ползват от съответните схеми за насърчаване на културното съдържание от местен и регионален характер. Това право се подновява на всеки три години.

[1] Език на оригиналния текст: френски.

[2] ОВ L 101, 2020 г., стр. 1, наричано по-нататък „обжалваното решение“.

3. На равнището на Съюза Комисията е упълномощена от Съвета на Европейския съюз да прекрати разглежданото право преди всяко изтичане на срока или, напротив, да предложи подновяването му. В настоящото дело Съдът трябва да уточни дали това пълномощие попада в приложното поле на член 218, параграф 7 ДФЕС и ако е така, дали условията на упражняването му са в съответствие с тази разпоредба.

II. Правна уредба

A. Протоколът относно сътрудничеството в областта на културата

4. Член 5 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата[3] към Споразумението за свободна търговия между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Република Корея, от друга страна[4] е озаглавен „Съвместни аудио-визуални творби“ и предвижда правото съвместно продуцираните аудио-визуални творби да се ползват от съответните схеми на страните за насърчаване на културното съдържание от местен и регионален характер (наричано по-нататък „разглежданото право“). Този член гласи следното:

„[…]

3. Съгласно своето съответно законодателство страните улесняват съвместните продукции между продуценти от ЕС като страна по споразумението и Корея, включително посредством предоставяне на право на съвместните продукции да се ползват от съответните схеми за насърчаване на културното съдържание от местен/регионален характер.

[…]

8. а) Правото на съвместните продукции да се ползват от съответните схеми за насърчаване на културното съдържание от местен/регионален характер, посочени в параграфи 4 и 5, се установява за период от три години след началото на прилагането на настоящия протокол. Като […] вземе предвид становището на Националните консултативни групи, шест месеца преди изтичане на периода Комитетът за сътрудничество в областта на културата ще предприеме необходимите координационни действия, за да направи оценка на резултатите от прилагането на правото от гледна точка на подобряване на културното многообразие и взаимно изгодното сътрудничество във връзка със съвместно продуцираните творби.

б) Правото ще бъде подновено за период от три години и след това се подновява автоматично за последващи периоди със същата продължителност, освен ако една от страните прекрати правото чрез писмено предизвестие най-малко три месеца преди изтичането на първоначалния или който и да е последващ период. Шест месеца преди изтичането на всеки подновен период Комитетът за сътрудничество в областта на културата ще направи оценка при условия, сходни с описаните в буква а).

[…]“.

[3] ОВ L 127, 2011 г., стр. 1418.

[4] ОВ L 127, 2011 г., стр. 6, наричано по-нататък „Споразумението с Република Корея“.

Б. Решение 2011/265/ЕС

5. Съображение 6 от Решение 2011/265/ЕС на Съвета от 16 септември 2010 година за подписването от името на Европейския съюз и временното прилагане на Споразумението за свободна търговия между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Република Корея, от друга страна [5], гласи:

„(6) В съответствие с член 218, параграф 7 от Договора е целесъобразно Съветът да упълномощи Комисията да одобри определени ограничени изменения на [Споразумението с Република Корея]. Комисията следва да бъде упълномощена да прекрати правото на съвместните продукции, както е предвидено в член 5 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата, освен ако Комисията не реши, че правото следва да бъде продължено, и това решение не бъде одобрено от Съвета в съответствие със специална процедура, необходима както поради чувствителното естество на този елемент от Споразумението, така и поради факта, че Споразумението трябва да бъде сключено от Съюза и неговите държави членки […]“.

6. Член 4, параграф 1 от това решение предвижда:

„Комисията известява Корея за намерението на Съюза да не продължи срока на действие на правото на съвместните продукции в съответствие с член 5 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата след прилагане на изложената в член 5, параграф 8 от него процедура, освен ако въз основа на предложение на Комисията Съветът не се съгласи четири месеца преди изтичането на този срок на действие на правото той да бъде продължен. Ако Съветът се съгласи да продължи срока на действие на правото, настоящата разпоредба става отново приложима в края на подновения срок на действие на правото. Конкретно по отношение на продължаването на срока на действие на правото Съветът взема решение с единодушие“.

В. Решение за изпълнение 2014/226/ЕС

7. С Решение за изпълнение 2014/226/ЕС на Съвета от 14 април 2014 година за продължаване на срока на действието на правото за съвместно продуцираните аудио-визуални творби, предвидено в член 5 от Протокола за сътрудничеството в областта на културата към Споразумението за свободна търговия между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Република Корея, от друга страна [6], срокът на действие на правото съвместно продуцираните аудио-визуални творби да се ползват от съответните схеми на страните за насърчаване на културното съдържание от местен и регионален характер, както е предвидено в член 5, параграфи 4—7 от Протокола, се продължава за три години — от 1 юли 2014 г. до 30 юни 2017 г.

[5] ОВ L 127, 2011 г., стр. 1.

[6] ОВ L 124, 2014 г., стр. 25.

Г. Решение (ЕС) 2015/2169

8. С Решение (ЕС) 2015/2169 на Съвета от 1 октомври 2015 година за сключване на Споразумението за свободна търговия между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Република Корея, от друга страна[7], това споразумение е одобрено от името на Съюза. Текстът на съображение 6 от това решение е еднакъв с този на съображение 6 от Решение 2011/265. По същия начин член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 е сходен по съдържание с член 4, параграф 1 от Решение 2011/265.

Д. Решение (ЕС) 2017/1107

9. С Решение (ЕС) 2017/1107 на Съвета от 8 юни 2017 година за продължаване на срока на действието на правото, предоставяно за съвместно продуцираните аудио-визуални творби, както е предвидено в член 5 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата към Споразумението за свободна търговия между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Република Корея, от друга страна[8], срокът на действие на правото съвместно продуцираните аудио-визуални творби да се ползват от съответните схеми на страните за насърчаване на културното съдържание от местен и регионален характер, както е предвидено в член 5, параграфи 4—7 от Протокола, се удължава за срок от три години — от 1 юли 2017 г. до 30 юни 2020 г.

Е. Обжалваното решение

10. Обжалваното решение, прието на основание на член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169, предвижда, че срокът на действие на правото съвместно продуцираните аудио-визуални творби да се ползват от съответните схеми на страните за насърчаване на културното съдържание от местен и регионален характер, както е предвидено в член 5, параграфи 4—7 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата, се удължава за срок от три години — от 1 юли 2020 г. до 30 юни 2023 г.

III. Искания на страните

11. Комисията иска от Съда да отмени обжалваното решение и да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

12. Съветът иска жалбата да бъде отхвърлена и Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. При условията на евентуалност, ако обжалваното решение бъде отменено, Съветът иска от Съда да постанови запазване на правните последици на това решение до отстраняването на основанията за отмяната му.

13. С решения на председателя на Съда от 7 декември 2020 г. Френската република и Кралство Нидерландия са допуснати да встъпят в подкрепа на исканията на Съвета.

[7] ОВ L 307, 2015 г., стр. 2.

[8] ОВ L 160, 2017 г., стр. 33.

IV. Резюме на основанията и доводите на страните

14. В подкрепа на жалбата си Комисията посочва едно-единствено основание за отмяна, а именно че използването на член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 като правно основание на обжалваното решение противоречи на Договора и на практиката на Съда и следователно е незаконосъобразно.

15. Комисията пояснява, че тази разпоредба от Решение 2015/2169 се е съдържала в Предложение за решение на Съвета за сключване на Споразумението за свободна търговия между Европейския съюз и неговите държави членки и Република Корея, което е представила на 9 април 2010 г.[9], но че с оглед на развитието на практиката на Съда след влизането в сила на Договора от Лисабон е ясно, че предложението, което е била длъжна да представи, за да получи одобрението на Съвета за подписването на това споразумение, не е в съответствие с Договорите, поради което след 2015 г. систематично е отказвала да се основава на посочената разпоредба. Въпреки нейното изрично несъгласие същата разпоредба, която изисква единодушие без участието на Европейския парламент, е приложена от Съвета при приемането както на Решение 2017/1107, така и на обжалваното решение, за които съответното предложение за решение се е основавало на член 167, параграф 3 във връзка с член 218, параграф 6, буква а), подточка v) ДФЕС, който във връзка с член 218, параграф 8, първа алинея ДФЕС предвижда гласуване с квалифицирано мнозинство след одобрение от Парламента.

16. Комисията поддържа, че приложими са били последните разпоредби, тъй като с обжалваното решение се продължава във времето прилагането на част от международно споразумение. Член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 бил правно основание от вторичното право, чието използване противоречало на принципа на предоставената компетентност, предвиден в член 13, параграф 2 ДЕС, както и на принципа на институционалното равновесие, а следователно и на Договора, така както същият е тълкуван от Съда[10].

17. Освен това използването на правно основание от вторичното право, което налага единодушие в рамките на Съвета, било незаконосъобразно с оглед на практиката на Съда[11]. Било също така непоследователно да се изисква единодушието на Съвета за подновяването на разглежданото право, при положение че решението за предоставянето му е взето с квалифицирано мнозинство, а по силата на международното право Съветът е приел това право по принцип да се подновява автоматично. Прилагането на по-строго вътрешно правило и изискването Съветът да приеме подновяването на това право били в разрез с целта за автоматично подновяване, договорено от страните в Протокола относно сътрудничеството в областта на културата, и следователно противоречали на съдебната практика относно предимството на международните споразумения пред вторичното право на Съюза[12].

[9] COM(2010) 137 окончателен.

[10] В това отношение Комисията се позовава на решение от 6 май 2008 г., Парламент/Съвет (C-133/06, EU:C:2008:257, т. 54—60 и цитираната съдебна практика).

[11] В това отношение Комисията се позовава на решение от 4 септември 2018 г., Комисия/Съвет (Споразумение с Казахстан) (C-244/17, EU:C:2018:662, т. 27 и цитираната съдебна практика).

[12] В това отношение Комисията се позовава на решение от 3 юни 2008 г., Intertanko и др. (C-308/06, EU:C:2008:312, т. 42).

18. Съветът, подкрепян от Френската република и Кралство Нидерландия, счита, че е приел обжалваното решение, действайки в рамките на своите правомощия и по предвидената в Договорите процедура и спазвайки принципа на институционалното равновесие.

19. Той припомня, че Комисията е представила Предложение за решение на Съвета за разрешаване на подписването и временното прилагане на Споразумението за свободна търговия между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Република Корея, от друга страна [13], което включва Протокола относно сътрудничеството в областта на културата, както и предложение за решение на Съвета за сключването на това споразумение [14]. В тези две предложения Комисията е посочила процедурата, приложима към вътрешния процес на вземане на решения на Съюза за продължаването или прекратяването на разглежданото право в края на всеки тригодишен период, като тази процедура впоследствие е била възприета в Решение 2015/2169. В съображение 6 от всяко едно от двете предложения, приети от Съвета без изменения, Комисията е предоставила и обяснения относно правното основание на тази процедура, а именно член 218, параграф 7 ДФЕС. Със законодателна резолюция от 17 февруари 2011 г. [15] Парламентът е одобрил решението на Съвета за сключването на посоченото споразумение.

20. Съветът отбелязва, че Комисията, която не обяснява причината, поради която се е „почувствала длъжна“ да направи предложение, което не одобрявала, в нито един момент не е представила на Съвета предложение за изменение на процедурата, предвидена в член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169, и макар последният подновен срок да изтичал на 30 юни 2020 г., не е представила предложение за ново продължаване на разглежданото право. След като е поискал от Комисията да уведоми Република Корея за прекратяването на това право или да представи предложение за решение на Съвета за продължаването му с допълнителен срок от три години, Съветът е приел обжалваното решение въз основа на предложение на Комисията.

21. Съветът поддържа, на първо място, че не е приел обжалваното решение на правно основание от вторичното право, че процедурата, която е приложил, се основава на член 218, параграф 7 ДФЕС и че същата е съвместима с тази разпоредба. Изричното посочване на член 218, параграф 7 ДФЕС в съображение 6 от Решение 2015/2169 било ясен знак, че член 3, параграф 1 от това решение се основава на тази разпоредба, която позволява на Съвета да дерогира член 218, параграфи 5, 6 и 9 ДФЕС, когато сключеното от Съюза споразумение предвижда опростена изменителна процедура като тази по член 5, параграф 8 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата. Посочването на член 218, параграф 7 ДФЕС обяснявало и процедурата, установена в член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 за целите на прилагането на тази разпоредба от този протокол.

22. Условията за приложимост на член 218, параграф 7 ДФЕС били изпълнени, доколкото, от една страна, продължаването на правата представлява изменение на конкретна и независима част от Споразумението с Република Корея посредством опростена процедура, като Комисията по-конкретно е упълномощена в качеството си на преговарящ да измени разглежданото право, като го прекрати при изтичането на текущия тригодишен срок и уведоми Република Корея за това решение. Така с тази процедура се прилагала опростената изменителна процедура, установена в член 5, параграф 8 от Протокола

[13] COM(2010) 136 окончателен.

[14] Вж. бележка под линия 9 от настоящото заключение

[15] ОВ C 188 E, 2012 г., стр. 113.

относно сътрудничеството в областта на културата. От друга страна, процедурата по член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 предвиждала валидни условия за упълномощаването на Комисията в този контекст. В този смисъл било предвидено, че ако реши, че разглежданото право трябва да бъде продължено за допълнителен срок от три години, Комисията трябва да представи това решение на Съвета за одобрение. Следователно тази процедура, която представлява правното основание на обжалваното решение, била установена съгласно предвиденото с Договорите упълномощаване и правното основание на това решение не било правно основание от вторичното право.

23. На второ място, Съветът отбелязва, че Комисията си противоречи по отношение на процедурата, която счита за приложима, като изтъква, че одобрението от Парламента се изисква съгласно член 218, параграфи 5 и 6 ДФЕС, но същевременно твърди, че не следвало да се прилага никаква вътрешна процедура, тъй като член 5, параграф 8 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата предвижда автоматично подновяване на разглежданото право на всеки три години и тази разпоредба от международното право има предимство пред вътрешното вторично право. Между член 5, параграф 8 от този протокол и член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 обаче нямало противоречие, тъй като първият установявал процедурата, която трябва да се следва от страните по Споразумението с Република Корея, докато вторият установявал процедурата за вземане на решения в Съюза за целите на прилагането на този член 5, параграф 8 от посочения протокол.

24. На трето място, Съветът счита, че твърдението на Комисията за нарушение на принципа на институционалното равновесие и на принципа на предоставената компетентност не е обосновано. Комисията всъщност въобще нямала намерение да направи така, че да бъде поискано одобрението на Парламента, тъй като е представила своето предложение за решение на Съвета по-малко от един месец преди изтичането на срока за уведомяване на Република Корея за неподновяването на разглежданото право, при положение че вече било физически невъзможно да се постигне съгласие в Съвета и да се поиска одобрението на Парламента.

25. На четвърто място, Съветът смята, че Комисията допуска грешка, като оспорва изискването за единодушие в рамките на Съвета, при положение че самата тя е предложила това правило за гласуване и никога не е предлагала да се измени член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169. Продължаването на разглежданото право било изключение от общото правило, че при липсата на решение в обратния смисъл правото се прекратява, и предполагало по-строги условия.

26. При условията на евентуалност Съветът твърди, че ако Съдът приеме, че не е възможно единодушието да бъде възприето като едно от посочените в член 218, параграф 7 ДФЕС условия, невалидно би било единствено задължението решенията да се вземат с единодушие. Според Съвета обаче, тъй като е прието с единодушие, обжалваното решение би трябвало да се счита за надлежно прието и не би трябвало да се отменя. Накрая, в случай че Съдът отмени обжалваното решение, Съветът счита, че би следвало да се запазят правните му последици.

27. В репликата си Комисията посочва преди всичко, че споделя становището на Съвета, че доколкото продължава във времето прилагането на разпоредбата, съдържаща се в Протокола относно сътрудничеството в областта на културата, обжалваното решение има за предмет изменение на споразумение по смисъла на член 218, параграф 7 ДФЕС. Като

предвижда обаче автоматично подновяване на разглежданото право за последващи периоди със същата продължителност, този протокол не установявал никаква опростена процедура за подновяването на това право, така че не било необходимо Съветът да упълномощава Комисията да одобрява подновяването на посоченото право. Следователно не можело член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 да се разглежда като хипотеза на прилагане на член 218, параграф 7 ДФЕС. За сметка на това посоченият протокол установявал процедура за прекратяването на разглежданото право. За целта Съветът можел да упълномощи Комисията да вземе решение да изпрати предизвестие на другата страна по Споразумението с Република Корея, като това пълномощие можело да се предостави предварително, в решението за сключването на това споразумение, при спазването на подходящи условия.

28. Комисията добавя, че противно на поддържаното от Съвета, процесуалните условия на това твърдяно пълномощие на Комисията са несъвместими с член 218 ДФЕС, тъй като Съдът е постановил, че що се отнася до хипотезите на прилагане на член 218, параграф 9 ДФЕС, използването на правно основание от вторичното право, изискващо единодушие в рамките на Съвета, е незаконосъобразно [16]. Това било още по-очевидно в случаите, по отношение на които се прилага член 218, параграф 7 ДФЕС.

29. Освен това член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 не упълномощавал Комисията да одобрява от името на Съюза изменения на Споразумението с Република Корея по смисъла на член 218, параграф 7 ДФЕС, а само отразявал правомощието на Комисията съгласно член 17 ДЕС да осигурява външното представителство на Съюза в случай на решение за неподновяване на разглежданото право. Член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 потвърждавал, че правомощието да се взема решение за това подновяване, остава в ръцете на Съвета и че няма реално прехвърляне към Комисията на правомощието за вземане на решения. Следователно член 218, параграф 7 ДФЕС не бил правно основание, позволяващо на Съвета да обвърже подновяването на разглежданото право със специфичните условия, определени в член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169.

30. Накрая, Комисията оспорва исканията, отправени от Съвета при условията на евентуалност.

31. В своята дуплика Съветът оспорва, на първо място, довода на Комисията, че разглежданото право можело да бъде продължено от Съюза без използването на вътрешна процедура, когато намерението на Комисията е да го поднови, докато за прекратяването му била необходима процедура за вземане на решение. Според Съвета, за да измени Протокола относно сътрудничеството в областта на културата, независимо дали за да продължи, или да прекрати разглежданото право, Съюзът трябва да приложи вътрешната процедура за вземане на решения. Автоматичният характер на продължаването по отношение на всяка една от страните на Споразумението с Република Корея всъщност не изключвал всички вътрешни процедури за вземане на решения, щом като съгласно член 5, параграф 8 от този протокол срокът на разглежданото право е ограничен до три години и то може да бъде подновявано за последващи периоди, чийто срок също е ограничен до три години, което предполагало вземане на решение на всеки три години в съответствие с подходящите вътрешни процедури за вземане на решения. Тълкуването на Комисията засягало не само

[16] В това отношение Комисията се позовава на решение от 4 септември 2018 г., Комисия/Съвет (Споразумение с Казахстан) (C-244/17, EU:C:2018:662, т. 27 и цитираната съдебна практика).

автономността на правния ред на Съюза, но и институционалното равновесие, тъй като Комисията можела да реши да изключи Съвета от процеса на вземане на решения относно продължаването.

32. На второ място, Съветът поддържа, че член 218, параграф 7 ДФЕС е подходящото правно основание на процедурата, предвидена в член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169. Противно на поддържаното от Комисията, член 5, параграф 8 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата установявал опростена процедура за продължаването на разглежданото право, доколкото съгласието на страните се дава мълчаливо. Освен това този член изисквал от страната, която желае да прекрати това право, да отправи предварително уведомление. Следователно процедурата била двойна и предвиждала два процесуални етапа, вписващи се в рамките на опростена процедура за изменение на посочения протокол.

33. На трето място, Съветът твърди, че процедурата, установена в член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169, е подходяща. Тя определяла на вътрешно равнище позицията по подразбиране на Съюза, що се отнася до изменението на Протокола относно сътрудничеството в областта на културата за последващи тригодишни периоди до прекратяването на разглежданото право. По подразбиране това право се прекратявало при изтичането на тригодишния период, за който е било установено, а Комисията трябвало да изпълни изискването по член 5, параграф 8, буква б) от този протокол. Комисията обаче била упълномощена да приеме, че е подходящо посоченото право да бъде подновено и в такъв случай да се отклони от позицията по подразбиране, като поиска единодушното одобрение на Съвета, за да не се нотифицира прекратяването на това право.

34. Съветът оспорва твърдението, че правилото за гласуване с единодушие обезсилва процедурата в нейната цялост и поради това член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 представлява правно основание от вторичното право. Това твърдение не отчитало факта, че Съветът е одобрил позицията на Съюза, изисквана с процедурата по член 5, параграф 8 от посочения протокол, а именно че разглежданото право се прекратява при изтичането на текущия период, и че продължаването на това право в отклонение от тази позиция, приета с квалифицирано мнозинство, изисква по-строго правило за гласуване.

35. Френската република споделя всички изводи на Съвета. Също както него, тя отбелязва, че правното основание на обжалваното решение определя процедура за вземане на решения, основана на член 218, параграф 7 ДФЕС, и че с това решение се прилага посочената процедура.

36. Френската република счита, на първо място, че правилата за продължаване на разглежданото право действително представляват хипотеза на прилагане на член 218, параграф 7 ДФЕС. Всъщност, първо, както признава Комисията, подновяването на това право било наистина изменение на Протокола относно сътрудничеството в областта на културата, по смисъла на тази разпоредба. Да се приеме, че тъй като е автоматично, продължаването на посоченото право не представлява такова изменение, би лишило от правно действие разпоредбата от този протокол, която за същото право предвижда ограничен срок на действие, ако не е налице мълчаливо съгласие на страните.

37. Второ, противно на поддържаното от Комисията, автоматичното подновяване на разглежданото право било част от процедура, която е уредена в Протокола относно сътрудничеството в областта на културата и предвижда оценително проучване от страна на

Комитета за сътрудничество в областта на културата. Тълкуването на понятието „опростена процедура“ по смисъла на член 218, параграф 7 ДФЕС в светлината на принципите на международното право, и в частност на Виенска конвенция за правото на договорите от 23 май 1969 г.[17], потвърждавало, че в настоящия случай това понятие е приложимо. Всъщност чрез дерогация от параграфи 5, 6 и 9 от този член, параграф 7 от него бил приложим, когато международното споразумение предвижда дерогиращи разпоредби за изменението си, стига те да са насочени към опростяване на процедурата за преразглеждане. Автоматичното подновяване на разглежданото право при мълчанието на страните обаче трябвало да се разглежда като попадащо в тази категория разпоредби, дерогиращи общата процедура за преразглеждане на международните споразумения, в сравнение с която то очевидно би осигурило опростяване.

38. На второ място, Френската република счита, че механизмът, предвиден в член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169, прилага правилно член 218, параграф 7 ДФЕС, доколкото предвижда, че Съветът трябва да одобри решението на Комисията да не нотифицира прекратяването на разглежданото право. Посоченото решение упълномощавало Комисията да уведоми Република Корея за намерението на Съюза да не продължи това право, без да се нуждае от одобрението на Съвета. Ако обаче реши, че действието на посоченото право трябва да бъде продължено, Комисията трябва да поиска одобрението на Съвета. В този смисъл упълномощаването на Комисията било обвързано със специфични условия по смисъла на член 218, параграф 7 ДФЕС, което било допустимо, тъй като тази разпоредба предвижда възможност за дерогиране на параграфи 5, 6 и 9 от този член. Тези условия трябвало да се предвидят с оглед на институционалното равновесие, установено с Договора, и по-специално с оглед на член 16, параграф 6, трета алинея ДЕС. Решението да се продължи във времето действието на разглежданото право, трябвало да се счита за част от действията по определяне на политиките на Съюза и по разработване на външната му дейност. Следователно Съветът можел да предвиди като специфично условие, че решението, което Комисията може да вземе на основание член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169, трябва да бъде предхождано от съответното съгласие на Съвета, за да може същият да провери дали разглежданото право все още съответства на интереса на Съюза. Прибягването до правилото за единодушие било само начин за предоставяне на това одобрение от Съвета и въпросът дали този начин е законосъобразен или не, нямал отношение към валидността на изискването за такова одобрение.

39. На трето място, Френската република счита, че при всички положения от гледна точка на правото на Съюза процедурата за мълчаливо подновяване, предвидена в Протокола относно сътрудничеството в областта на културата, не е била достатъчна за надлежното подновяване на разглежданото право, след като липсва специален акт на Съюза, който изрично да разрешава това. Всъщност съгласно принципа на автономност на правния ред на Съюза вътрешните процедури на Съюза не следвало да се определят от международно споразумение.

40. Кралство Нидерландия заявява, че споделя напълно позицията на Съвета и всички доводи, изтъкнати в нейна подкрепа.

[17] Recueil des traités des Nations unies, Vol. 1155, p. 331.

V. Анализ

A. По единственото основание за отмяна, изтъкнато от Комисията

41. При изменението на международни споразумения, сключени от Съюза в съответствие с предвидената в член 218, параграф 6 ДФЕС обикновена процедура, общото правило е това за паралелност на формата, което по принцип предполага прилагането на същата тази обикновена процедура.

42. Като изключение член 218, параграф 7 ДФЕС предвижда опростена процедура[18] за изменението на сключено от Съюза споразумение, която да замени обикновената процедура за сключването на такова споразумение.

43. Съгласно член 218, параграф 7 ДФЕС „[ч]рез дерогация от параграфи 5, 6 и 9, Съветът може, с решението за сключването на дадено споразумение, да упълномощи преговарящия да одобри измененията по споразумението от името на Съюза, когато това споразумение предвижда, че измененията трябва да бъдат приети съгласно опростена процедура или от създаден от споразумението орган. Съветът може да включи специфични условия при упълномощаването“.

44. Във връзка с единственото посочено основание за отмяна Комисията твърди, че обжалваното решение неправилно е прието на основание на член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169, тоест на правно основание от вторичното право, което не е предвидено в Договора за функционирането на ЕС. Така Съветът нарушил принципа на предоставената компетентност, закрепен в член 13, параграф 2 ДЕС, и принципа на институционалното равновесие, развит в практиката на Съда[19].

45. С член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 се уточняват редът и условията за упълномощаването на Комисията.

46. В съображение 6 от Решение 2015/2169 се посочва, че това упълномощаване се основава на член 218, параграф 7 ДФЕС, съгласно който Съветът може да упълномощи Комисията да одобрява определени изменения по дадено споразумение. Предметът на това упълномощаване е уточнен в съображение 6 и в член 3, параграф 1 от това решение. Става въпрос Комисията да бъде упълномощена да прекрати от името на Съюза правото, предоставяно за съвместните продукции, както е предвидено в член 5 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата, и да уведоми Република Корея за това.

[18] Вж. заключението на генералния адвокат Szpunar по дело Германия/Съвет (C-600/14, EU:C:2017:296, т. 57). Опростеният характер на процедурата се изразява по-специално в това, че член 218, параграф 7 ДФЕС не предвижда участието на Парламента. Вж. в това отношение, *Rapoport*, C. La procédure de conclusion des accords externes de l'Union européenne: quelle unité après Lisbonne? — The European Union in the World — Essays in Honour of Marc Maresceau, Brill-Nijhoff, Leyde, 2014, p. 149—169. Авторът посочва, че „процесът на демократизация подлежи на усъвършенстване, тъй като обхваща само етапа на изготвяне на споразумението, но не и този след влизането му в сила. Независимо дали става въпрос за изменение на споразумение съгласно опростена процедура, за преустановяване на действието на споразумението или за приемане на вторично законодателство по това споразумение, Парламентът [...] ще се ползва единствено от правото да бъде информиран, гарантирано от [член 218,] параграф 10 [ДФЕС]. В тези три области Парламентът зависи от пълното спазване от Комисията на рамковото споразумение [за отношенията между Европейския парламент и Европейската комисия (ОВ L 304, 2010 г., стр. 47)] или от изцяло дискреционното решение на Съвета да се допита до него“ (p. 158). Следва да се отбележи, че Комисията се е ангажирала да информира изчерпателно Парламента, преди да одобри измененията на споразумение в съответствие с пълномощието, предоставено ѝ от Съвета на основание член 218, параграф 7 ДФЕС (вж. приложение 3, точка 9 към Рамковото споразумение за отношенията между Европейския парламент и Европейската комисия).

[19] Вж. по-специално решение от 6 май 2008 г., Парламент/Съвет (C-133/06, EU:C:2008:257, т. 56—61).

Така Комисията бива упълномощена да информира тази държава за намерението на Съюза да не продължи срока на действие на разглежданото право съгласно процедурата, предвидена в член 5, параграф 8 от този протокол.

47. Припомням в това отношение, че член 5, параграф 8, буква б) от посочения протокол предвижда правилото, че след първоначалния период от три години правото, предоставяно за съвместните продукции, *ще се подновява автоматично* за последващи периоди със същата продължителност, *освен ако една от страните прекрати правото* чрез писмено предизвестие най-малко три месеца преди изтичането на първоначалния или който и да е последващ период.

48. Следователно от гледна точка на Съюза Комисията е институцията, упълномощена да прекрати от името на Съюза предоставянето за съвместните продукции право, което в противен случай се подновява автоматично.

49. Това правомощие на Комисията обаче е обвързано със специфични условия в съответствие с член 218, параграф 7 ДФЕС.

50. Всъщност, както е видно от съображение 6 от Решение 2015/2169, Комисията е упълномощена да прекрати разглежданото право, освен ако „не реши, че правото следва да бъде продължено, и това решение не бъде одобрено от Съвета в съответствие със специална процедура“, или с други думи, ако цитираме текста на член 3, параграф 1 от това решение, „освен ако въз основа на предложение на Комисията Съветът не се съгласи четири месеца преди изтичането на този срок на действие на правото той да бъде продължен“. В последния случай същата разпоредба предвижда, че Съветът взема решение с единодушие. Съгласно текста на съображение 6 от Решение 2015/2169 прилагането на тази „специална процедура“ е обосновано „както поради чувствителното естество на този елемент от Споразумението [с Република Корея], така и поради факта, че [това споразумение] трябва да бъде сключено от Съюза и неговите държави членки“.

51. В обобщение, описаната в член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 процедура за упълномощаване на Комисията има за цел да позволи на Съюза да прекрати разглежданото право при изтичането на всеки тригодишен период, като упражни възможността, която в това отношение е предоставена на всяка от страните с член 5, параграф 8, буква б) от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата. Следователно въпросът дали е уместно да се прекрати, или пък да се поднови разглежданото право, се преценява на всеки три години в рамките на процедура, провеждана от Комисията. Само ако Комисията прецени, че разглежданото право трябва да бъде подновено, Съветът трябва да приеме решение в този смисъл, при това с единодушие.

52. Обжалваното решение е именно израз на волята на Съвета да се съгласи срокът на действие на разглежданото право да бъде продължен за още три години — от 1 юли 2020 г. до 30 юни 2023 г.

53. Както ясно личи от текста му, обжалваното решение се основава на член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169.

54. Следователно основанието за отмяна, което Комисията изтъква в подкрепа на жалбата си, ще е налице само ако се установи, че тази разпоредба е незаконосъобразна. Такъв би бил случаят, ако се наложи изводът, че въведената с нея процедура за приемането на мерки като обжалваното решение се отклонява от това, което допуска член 218, параграф 7 ДФЕС.

55. В това отношение от практиката на Съда следва, че „доколкото правилата за формирането на волята на институциите на Съюза са установени в Договорите и прилагането им не зависи от преценката нито на държавите членки, нито на самите институции, само Договорите могат в особени случаи да овластят институция да промени установена от тях процедура за вземане на решения. Следователно, да се признае на институция възможността с актове от вторичното право да установява правни основания, позволяващи приемането на законодателни актове или на мерки за изпълнение, независимо дали това утежнява или облекчава правилата за приемане на акта, би било равносилно на това да ѝ се възложат законодателни правомощия, надхвърлящи предвиденото в Договорите“ [20].

56. Ето защо е важно да се провери дали предвидената в член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 процедура, която има за цел да приложи член 218, параграф 7 ДФЕС, е в съответствие с него.

57. В тази връзка следва да се провери дали са изпълнени условията за прилагането на член 218, параграф 7 ДФЕС. Това предполага да се определи, най-напред, дали член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 упълномощава Комисията да одобри от името на Съюза изменение на Споразумението с Република Корея, после, дали въпросното споразумение предвижда такова изменение да бъде прието съгласно опростена процедура, или от създаден със споразумението орган и накрая, дали предвидените в тази разпоредба правила са „специфични условия“ по смисъла на член 218, параграф 7 ДФЕС.

58. На първо място, що се отнася до това дали член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 упълномощава Комисията да одобри от името на Съюза изменение на Споразумението с Република Корея, отбелязвам, че страните не спорят по този въпрос. Комисията не предоставя обяснения в това отношение. Що се отнася до Съвета, той счита, че продължаването на разглежданото право представлява изменение на конкретна и независима част от това споразумение, като отбелязва по-специално, че Комисията в качеството си на преговарящ е упълномощена да измени това право чрез прекратяването му при изтичането на тригодишния период. Френската република счита, че подновяването продължава във времето действието на разпоредбите на посоченото споразумение, отнасящи се до правото, предоставяно за съвместните продукции, и следователно представлява изменение на това споразумение.

59. Признавам, че имам съмнения относно възможността подновяването на разглежданото право да се квалифицира като „изменение на споразумението“, доколкото самият Протокол относно сътрудничеството в областта на културата установява принципа на мълчаливото и автоматично подновяване на това право освен в случай на несъгласие на една от страните. Обжалваното решение обаче няма за цел да измени този протокол в това отношение, а напротив, предназначението му е да потвърди на равнището на Съюза волята на същия да продължи действието на разглежданото право.

[20] Вж. по-специално решение от 22 септември 2016 г., Парламент/Съвет (C-14/15 и C-116/15, EU:C:2016:715, т. 47 и цитираната съдебна практика).

60. Признавам обаче, че доколкото упълномощаването на Комисията по член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 има за цел да се прекрати разглежданото право от името на Съюза, използването от Комисията на такова пълномощие би направило безпредметни член 5, параграф 8 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата и установяващите това право разпоредби от този протокол, което би породило правни последици, равносилни на отмяната на тези разпоредби. Както изисква текстът на член 218, параграф 7 ДФЕС, който предвижда, че „Съветът може, *с решението за сключването на дадено споразумение*, да упълномощи преговарящия да одобри измененията по споразумението от името на Съюза“ [21], именно като се изследва обхватът на упълномощаването по член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169, следва да се приеме, че такова упълномощаване има за цел изменение на Споразумението с Република Корея. В случая това е така, доколкото упълномощаването има за цел да измени нормативното съдържание на Протокола относно сътрудничеството в областта на културата, като евентуално лиши от правно действие правото, предоставяно за съвместните продукции, както и правилото, че това право по принцип се подновява автоматично.

61. На този етап от моя анализ ми се струва интересно да се направи паралел с делегираните актове, уредени с член 290 ДФЕС, макар да не твърдя, че упълномощаването, предвидено в член 218, параграф 7 ДФЕС, трябва да се приравни напълно на делегирането по смисъла на член 290 ДФЕС. Припомням, че възможността за делегиране на правомощия, която се урежда с този член, има за цел да даде възможност на законодателя на Съюза да се концентрира както върху съществените елементи на дадено законодателство, така и върху несъществените елементи, за които той преценява за уместно да законодателства, като същевременно поверява на Комисията задачата да допълва някои несъществени елементи на приетия законодателен акт или да изменя такива елементи въз основа на дадената ѝ делегация [22].

62. Както използването на делегирани актове, упълномощаването на Комисията съгласно член 218, параграф 7 ДФЕС отговаря на цели за постигане на ефикасност и бързина, като намерението е да се ускори процесът на вземане на решения от Съюза [23].

63. В това отношение може да е уместно да се приложи даденото от Съда тълкуване на съдържащото се в член 290, параграф 1 ДФЕС понятие за „изменение“, като същевременно се вземат предвид особеностите, които характеризират пълномощието на Комисията да одобрява изменения на международно споразумение.

64. Съгласно практиката на Съда от член 290, параграф 1 ДФЕС следва, че законодателен акт може да делегира на Комисията правомощието да приема незаконодателни актове от общ характер, които допълват или изменят определени несъществени елементи на законодателния акт [24]. Член 290, параграф 1 ДФЕС предвижда две категории делегирани правомощия, а именно правомощията, които позволяват да се допълва, и правомощията, които позволяват да се изменя законодателният акт [25]. Делегирането на правомощие за изменение на законодателен акт има за цел да разреши на Комисията *да изменя или да*

[21] Курсивът е мой.

[22] Вж. по-специално решение от 17 март 2016 г., Парламент/Съвет (C-286/14, EU:C:2016:183, т. 54).

[23] Вж. Съобщение на Комисията до Европейския парламент и до Съвета от 9 декември 2009 година относно прилагането на член 290 от Договора за функционирането на Европейския съюз (COM(2009) 673 окончателен), точка 3.2, стр. 5.

[24] Вж. по-специално решение от 17 март 2016 г., Парламент/Съвет (C-286/14, EU:C:2016:183, т. 30 и цитираната съдебна практика).

[25] Вж. по-специално решение от 17 март 2016 г., Парламент/Комисия (C-286/14, EU:C:2016:183, т. 32).

отменя несъществени елементи, включени в този акт от законодателя на Съюза [26]. За изменение може да се говори, когато на Комисията е предоставено правомощието да измени нормативното съдържание на законодателен акт [27], което може да доведе до вмъкването на нова разпоредба в този акт [28].

65. Ако решим да не ограничаваме тълкуването на израза „измененията по споразумението“ в член 218, параграф 7 ДФЕС само до формалното му измерение, като от една по-материалноправна гледна точка приемем, че този израз обхваща и хипотезата, при която разпоредби на дадено споразумение са лишени от правно действие в случай на прилагане на предоставеното на Комисията пълномощие, то тогава може да се счита, че член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 наистина упълномощава тази институция да одобри от името на Съюза „измененията по споразумението“ по смисъла на член 218, параграф 7 ДФЕС.

66. На второ място, що се отнася до това дали Споразумението с Република Корея предвижда измененията в него да се приемат съгласно опростена процедура, или от създаден с това споразумение орган, изначално следва да се изключи втората хипотеза, тъй като съгласно член 5, параграф 8, буква а) от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата единствената задача на Комитета за сътрудничество в областта на културата е „[к]ато […] вземе предвид становището на Националните консултативни групи, шест месеца преди изтичане на [тригодишния период] […] [да] предприеме необходимите координационни действия, за да направи оценка на резултатите от прилагането на правото от гледна точка на подобряване на културното многообразие и взаимно изгодното сътрудничество във връзка със съвместно продуцираните творби“. Следователно на този комитет не е възложено да изменя посоченото споразумение по отношение на разглежданото право. Въпреки това намесата на посочения комитет шест месеца преди изтичането на всеки тригодишен период илюстрира факта, че макар съгласно член 5, параграф 8, буква б) от този протокол автоматичното подновяване на това право да е правилото, това правило не е пречка да се приеме — противно на поддържаното от Комисията — че тази разпоредба наистина въвежда процесуален етап с оглед на подновяването или прекратяването на посоченото право.

67. Освен това според мен е възможно да се приеме, че Споразумението с Република Корея предвижда, съгласно изискването по член 218, параграф 7 ДФЕС, опростена процедура за прекратяването на разглежданото право, доколкото е достатъчно една от страните да го прекрати чрез предизвестие най-малко три месеца преди изтичането на първоначалния или който и да е последващ период. Освен това, ако въз основа на особено разширително тълкуване трябва да се приеме, че подновяването на това право представлява изменение на това споразумение, като не считам, че случаят е такъв, няма съмнение, че тъй като е автоматично, тоест не изисква никакви действия от страните, това подновяване може да бъде квалифицирано като „опростена процедура“ по смисъла на член 218, параграф 7 ДФЕС.

68. На трето място, що се отнася до въпроса дали одобрението на Съвета за подновяването на разглежданото право може да се счита за специфично условие, свързано с упълномощаването на Комисията по член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169, струва ми се, че случаят действително е такъв, тъй като прекратяването на това право може да се избегне само при условие че Съветът, по предложение на Комисията, реши с единодушие

[26] Вж. по-специално решение от 17 март 2016 г., Парламент/Комисия (C-286/14, EU:C:2016:183, т. 42).

[27] Вж. по-специално решение от 16 юли 2015 г., Комисия/Парламент и Съвет (C-88/14, EU:C:2015:499, т. 44).

[28] Вж. по-специално решение от 16 юли 2015 г., Комисия/Парламент и Съвет (C-88/14, EU:C:2015:499, т. 43).

да поднови посоченото право за допълнителен период от три години. С други думи, предоставеното на Комисията пълномощие да прекрати разглежданото право, може да бъде използвано само при условие че същата тази институция реши да не задейства специалната процедура, която може да доведе до приемането от Съвета на решение за продължаването на това право.

69. Считам обаче, че като обвързва подновяването на разглежданото право с такава специална процедура, която изисква гласуване на Съвета с единодушие, член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 е в разрез с член 218, параграф 7 ДФЕС.

70. Припомням, че в съображение 6 от това решение се посочва, че продължаването на действието на разглежданото право трябва да бъде одобрено от Съвета в съответствие със специална процедура, необходима както поради чувствителното естество на този елемент от Споразумението с Република Корея, така и поради факта, че същото трябва да бъде сключено от Съюза и неговите държави членки.

71. Бих допуснал, че автоматичното подновяване на разглежданото право за период от три години може, от гледна точка на Съюза, да изисква решение от Съвета преди всяко изтичане на срока, но не разбирам защо правилото за гласуване при приемането на това решение трябва да се различава от правилото за гласуване, което се прилага за приемането от Съвета на решението за сключване на Споразумението с Република Корея, а именно квалифицираното мнозинство. Доколкото разглежданото право и принципът, че то се подновява автоматично на всеки три години, са били предмет на съгласие от страна на Съюза чрез решение, гласувано с квалифицирано мнозинство, считам, че потвърждаването от Съюза на вътрешно равнище на неговия ангажимент би трябвало, с оглед на паралелността, също да е предмет на решение, гласувано с квалифицирано мнозинство.

72. В това отношение отбелязвам, че нищо в текста на член 218, параграф 7 ДФЕС не сочи, че правилото за гласуване, приложимо към решенията, свързани с предвидената в тази разпоредба процедура по упълномощаване, включително определянето на специфични условия за въпросното упълномощаване, трябва да е различно от това за гласуването с квалифицирано мнозинство, което е принципът в член 218 ДФЕС[29].

73. Според мен в същия смисъл е и практиката на Съда относно друга опростена процедура, а именно предвидената в член 218, параграф 9 ДФЕС.

74. Тази разпоредба предвижда опростена процедура за определяне по-специално на позицията, която трябва да се заеме от името на Съюза при участието му в приемането в рамките на решаващия орган, създаден със съответното международно споразумение, на актове за прилагането на последното или за привеждането му в действие[30]. Според Съда, доколкото член 218, параграф 9 ДФЕС не предвижда „никакво правило за гласуване за приемането на визираните категории решения от Съвета, приложимото правило трябва да се определи във всеки конкретен случай чрез позоваване на член 218, параграф 8 ДФЕС“[31]. Поради това следва да се приеме, че „по принцип Съветът действа с квалифицирано

[29] Както отбелязва генералният адвокат Mengozzi в заключението си по дело Комисия/Съвет (C-28/12, EU:C:2015:43, т. 89), „[п]роцедурната рамка за договаряне и сключване на международните споразумения на Съюза е установена с Договора от Лисабон, който въведе наред с други правилото за квалифицираното мнозинство като общо правило. Държавите членки одобриха и ратифицираха този договор и са обвързани от него. Те не могат да избягват да прилагат или да пренебрегват правилата, които сами са приели“.

[30] Вж. решение от 2 септември 2021 г., Комисия/Съвет (Споразумение с Армения) (C-180/20, EU:C:2021:658, т. 28).

[31] Решение от 2 септември 2021 г., Комисия/Съвет (Споразумение с Армения) (C-180/20, EU:C:2021:658, т. 29).

мнозинство и единствено в посочените във втората алинея [от тази разпоредба] [хипотези] той действа с единодушие. При тези условия приложимото правило за гласуване трябва във всеки конкретен случай да се определя в зависимост от това дали [е налице някоя от тези хипотези]“ [32]. При това положение, за да се определи дали решение по член 218, параграф 9 ДФЕС действително се отнася до област, която изисква единодушие, следва да се вземе предвид материалноправното му основание [33].

75. Според мен към опростената процедура по член 218, параграф 7 ДФЕС следва по аналогия да се приложат съображенията, които Съдът е развил във връзка с опростената процедура по член 218, параграф 9 ДФЕС.

76. Следователно, доколкото обжалваното решение не се отнася до изискваща единодушие област [34], приложимото правило за гласуване е предвиденото в член 218, параграф 8, първа алинея ДФЕС, а именно квалифицираното мнозинство.

77. Освен това според мен трябва да се отхвърли доводът, че специалната процедура, предвиждаща гласуване на Съвета с единодушие, била обоснована както поради чувствителното естество на подновяването на разглежданото право, така и поради факта, че Споразумението с Република Корея трябва да бъде сключено от Съюза и неговите държави членки. Всъщност Съдът вече е признал, че „когато се окаже, че по своя предмет дадено споразумение спада отчасти към сферата на компетентност на Съюза и отчасти към тази на държавите членки, е важно да се осигури тясно сътрудничество между последните и институциите на Съюза както при договарянето и сключването, така и при изпълнението на поетите ангажименти“ [35]. Съдът обаче е постановил, че „[т]ози принцип […] не може да оправдае неспазване от страна на Съвета на процедурните правила и правилата за гласуване, предвидени в член 218 ДФЕС“ [36].

78. Добавям, че както Съдът вече е постановил, „[п]риемането на правни основания с актове от вторичното право не може да бъде обосновано и със съображения, свързани с политически чувствителния характер на съответната област или с желанието да се гарантира ефективност на дадено действие на Общността“ [37].

79. Накрая, следва да се отхвърли доводът, че тъй като е приел обжалваното решение в съответствие с правилото за гласуване с единодушие, Съветът е щял a fortiori да го приеме с квалифицирано мнозинство, ако действащо е било такова правило за гласуване, и съответно че това решение не трябва да се отменя на това основание. Този довод се основава на идеята, че решение, прието с единодушие, непременно отговаря на изискването за квалифицирано мнозинство. Струва ми се обаче, че подобно съждение е неправилно. Всъщност правилото за гласуване с единодушие не е било приложимо, тъй като е можело да доведе до неприемането на решението на Съвета, с което се разрешава

32 Решение от 2 септември 2021 г., Комисия/Съвет (Споразумение с Армения) (C-180/20, EU:C:2021:658, т. 29).

33 Вж. решение от 2 септември 2021 г., Комисия/Съвет (Споразумение с Армения) (C-180/20, EU:C:2021:658, т. 31 и цитираната съдебна практика). В своето решение от 4 септември 2018 г., Комисия/Съвет (Споразумение с Казахстан) (C-244/17, EU:C:2018:662, т. 30) Съдът изтъква необходимостта от „запазването на симетрията между предвидените за вътрешната и за външната дейност на Съюза процедури, [при спазване на] установеното от авторите на Договорите институционално равновесие“.

34 В това отношение според мен материалноправното основание, което трябва да се вземе предвид, е член 167, параграф 3 ДФЕС, който е посочен в Решение 2015/2169. Съгласно тази разпоредба „Съюзът и държавите членки подкрепят сътрудничеството с трети страни и компетентни международни организации в сферата на културата и в частност със Съвета на Европа“.

35 Вж. по-специално решение от 28 април 2015 г., Комисия/Съвет (C-28/12, EU:C:2015:282, т. 54 и цитираната съдебна практика).

36 Решение от 28 април 2015 г., Комисия/Съвет (C-28/12, EU:C:2015:282, т. 55).

37 Решение от 6 май 2008 г., Парламент/Съвет (C-133/06, EU:C:2008:257, т. 59).

подновяването на разглежданото право. От това според мен следва, че обжалваното решение следва да бъде отменено само поради факта, че е прието в съответствие с правило за гласуване, което противоречи на член 218 ДФЕС[38].

80. От всички гореизложени съображения следва, че като предвижда, че за приемането на решение за продължаване на срока на действие на разглежданото право Съветът действа с единодушие, член 3, параграф 1 от Решение 2015/2169 въвежда незаконосъобразно ред за приемане на мерки като обжалваното решение, който е утежнен в сравнение с процедурата, която би трябвало да се приложи за тази цел съгласно член 218 ДФЕС[39].

81. Поради това според мен изтъкнатото от Комисията основание за отмяна е налице и следователно обжалваното решение трябва да бъде отменено.

Б. По запазването на правните последици на обжалваното решение

82. Съветът иска от Съда, ако отмени обжалваното решение, да запази породените от него правни последици до отстраняването на основанията за отмяната му.

83. Съгласно член 264, втора алинея ДФЕС Съдът може, ако счете за необходимо, да определи онези от правните последици на отменения акт, които трябва да се считат за окончателни.

84. В това отношение от практиката на Съда следва, че по съображения, свързани с правната сигурност, правните последици на такъв акт могат да бъдат запазени по-специално когато непосредствените последици от неговата отмяна биха довели до сериозни отрицателни последствия за засегнатите страни[40].

85. В случая отмяната на обжалваното решение без запазване на породените от него правни последици би могла да постави под съмнение ангажимента на Съюза по отношение на продължаването на срока на действие на разглежданото право за период от три години, от 1 юли 2020 г. до 30 юни 2023 г., и да затрудни надлежното изпълнение на Споразумението с Република Корея[41].

86. Поради това считам, че ако Съдът постанови отмяната на обжалваното решение, както предлагам, правните последици на това решение следва да се запазят от съображения за правна сигурност.

[38] Вж. заключението на генералния адвокат Mengozzi по дело Комисия/Съвет (C-28/12, EU:C:2015:43), в което последният определя като неприемлив довода, че предвиденото в член 218 ДФЕС правило за гласуване не било нарушено, тъй като единодушието винаги съдържа квалифицирано мнозинство. Като се позовава на отбелязаното от генералния адвокат Sharpston, генералният адвокат Mengozzi изтъква, че „решение, срещу което никой не е възразил, не е непременно същото като решение, с което може да е съгласно квалифицирано мнозинство, доколкото може да се наложи съдържанието на решение, което може да получи квалифицирано мнозинство, да бъде променено до по-компромисен вариант, за да получи одобрение единодушно или без никакви възражения“ (т. 81). Вж. в същия смисъл заключението на генералния адвокат Sharpston по дело Комисия/Съвет (C-114/12, EU:C:2014:224, т. 189).

[39] Подобни съображения вж. в решение от 22 септември 2016 г., Парламент/Съвет (C-14/15 и C-116/15, EU:C:2016:715, т. 72).

[40] Вж. по-специално решение от 2 септември 2021 г., Комисия/Съвет (Споразумение с Армения) (C-180/20, EU:C:2021:658, т. 62 и цитираната съдебна практика).

[41] Вж. по аналогия решение от 2 септември 2021 г., Комисия/Съвет (Споразумение с Армения) (C-180/20, EU:C:2021:658, т. 63 и цитираната съдебна практика).

VI. По съдебните разноски

87. Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Съвета и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

88. Съгласно член 140, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. При това положение следва да се постанови, че Френската република и Кралство Нидерландия ще понесат направените от тях съдебни разноски.

VII. Заключение

89. С оглед на всички гореизложени съображения предлагам на Съда:

1) да отмени Решение (ЕС) 2020/470 на Съвета от 25 март 2020 година за продължаване на срока на действие на правото, предоставяно за съвместно продуцирани аудио-визуални творби, както е предвидено в член 5 от Протокола относно сътрудничеството в областта на културата към Споразумението за свободна търговия между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Република Корея, от друга страна;

2) да запази правните последици на Решение 2020/470;

3) да осъди Съвета на Европейския съюз да заплати съдебните разноски; и

4) да постанови, че Френската република и Кралство Нидерландия понасят направените от тях съдебни разноски.